

הוא שוקל שלושה קילו שמונה מאות וחמישה עשר גרם. וזה המון. אבל על אף שהיא החזיקה כבר תינוקות רבים, התינוק הזה, שלה, נראה לה זעיר במיוחד וזקוק במיוחד להגנה.

"נס שלי", היא לוחשת, בודקת את המילה, "נס שלנו". כן, זה כבר מינוח מדוייק יותר.

"כל תינוק הוא נס", אומרת האחות בידענות אבל מה זה משנה כרגע, בכלל? הנס הזה הוא שלהם, והוא הדבר היחיד שממלא אותה כרגע. "בכלל לא היית צריך להיות כאן בעולם", היא אומרת לו, מנמיכה את קולה, כדי שלא יישמע לאוזניה של האחות, מעבירה את קצה אצבעה על הפנים הזעירות המציצות מתוך השמיכה, על האף הזעיר, העיניים העצומות, "לא היה הגיוני בכלל שתגיע לכאן, אתה יודע? אבל הקדוש ברוך הוא - הוא טוב ומיטיב, והוא החליט כן לתת לנו אותך, אף שזה לא היה הגיוני. אתה מעל למזל, קטנצ'יק".

"הוא מחיך", אומר יצחק, "תראי!" חני צוחקת, "יש לו סיבה".

"הוא פותח עיניים!" יצחק מתרגש ממש, "תראי!"

"נקרא לו על שם סבא שלך, נכון?" יצחק עוצם את עיניו לרגע, "כן". הוא לוחש, "אם את מסכימה".

"תפסנו אותו", מכריז אייל, האחראי על מערכת האבטחה, בלי 'שלום' וכלי 'צהרים טובים'.

ראשו של ארז פועם בכאב, "את מי תפסתם?"

השאלה מפתיעה את אחראי האבטחה, "את הרובוט", הוא אומר בריחוק הנובע מתהיה, "זה שעזר לילדים לברוח".

"אה, בטח". ארז מנסה להתרכז, "פשוט עבר עלי כל כך הרבה בחמש השעות האחרונות". בזרוע מושטת הוא הודף הצידה את כל החפצים הנערמים על שולחנו, ומזמין את בן שיחו להתיישב. "דבר", הוא אומר, "רובוט עזר להם? איך זה יכול להיות?"

"אותו סיפור כמו שאירע עם חיים", אומר אייל ומושך כתפיים, "גם הוא השתכנע משפת הגוף של הילדים שהם נתונים במצוקה אמיתית. כנראה שהיה באג כלשהו בהסבר שסיפקנו להם על כך שהילדים נתונים במעצר הגנתי. העניין הוא שכשהרצנו בדיקה כוללת גילינו דבר מוזר אחד - תסתכל למטה. בסעיף של עדכוני התוכנה. מה על העדכון הנחמד שקיבלנו שלשום?"

עיניו של ארז מצטמצמות כשהוא קורא את בקשת האיתור, וזיפיו האפורים נעשים פתאום בולטים וקוצניים מאוד, "הם פשוט שלחו הנה שאלה האם מישוהו ראה את שני הילדים שהתיאור שלהם

מופיע כאן?" הוא שואל בצרימה, "זו עבירה על כל חוקי הגנת הפרטיות. האדם שאחראי על כך ילך לכלא להרבה מאוד שנים".

אחראי האבטחה נד בראשו: "או שכן או שלא, הוא יסתמך על כך שלא נעז לתבוע אותו. אחרי הכל, אנחנו אלו שמחזיקים בשני ילדים חטופים. השאלה שמטרידה אותי היא איך אנחנו מוודאים שלא משנה מה יקרה - בשום מצב הרובוטים לא יסמנו אותנו כאויבים של הילדים? איך אתם דואגים לכך שנוכל לסמוך עליהם?" מטה התקשוב המרכזי של המשרד לריגול ובטחון שוכן בבניין משרדים אפור הממוקם בשולי בוג'ורד, בירת מחוז צפון ח'וראסאן, והציוד שעומד לרשותם משוכלל פי כמה מן הציוד העומד לצד אנשי הפדרציה. הנתונים נאספים במהירות. לא נדרשות יותר מארבע שעות כדי לזהות את האחראיים על מחלקת השייטת וניהול הלקוחות. שמותיהם מועברים למרכז המחשוב, ושם נשאבים מן המאגרים כל שיחות הטלפון שקיימו בשלוש השנים האחרונות, ונשלחים למחשביהם של ששת אלפי הקשבים.

שעה ומחצה לאחר מכן כבר יש בידי אנשי הביון כל החומר הדרוש כדי להשיג שיתוף פעולה מלא. החומר מועבר למחלקת ההצפנה, שם הוא מועלה אל הרשתות הממוחשבות, כסידורי אותיות תמימים בתוך קטעי מידע שהוגדרו מראש. ושבע שעות לאחר תחילתו של המבצע, כבר יושבים המרגלים האירניים בסלון ביתו של ג'די זוראקי ומבקשים ממנו ברוב נימוס להעביר לידיהם את הקובץ שהוזמן אצלו אתמול על ידי חזון זהבי.

השקט מכה בפניו של בדיל באגרוף עשוי ברזל. והוא מניח את ראשו על השולחן, מותש ופגוע עד עומק ליבו. "הוא לא יודע", אומר אדי פתאום.

בדיל מסב את ראשו. "מי לא יודע מה?" הוא שואל בצנייה.

"יצחק מינצברג. אין לו מושג כמה איכפת לך מהילד שלו. הוא לא יודע שאתה הצלת אותו בזמנך".

"מה?" עיניו של בדיל נקרעות לרווחה, "על מה אתה מדבר?"

"נו, באמת!" משיב אדי בניזיפה, "אל תיתמם".

"אסור לך לדבר על זה עם מישוהו", הוא מזכיר, "זה סוד".

"אתה פוגע בי כשאתה חושב שאני לא מבין דברים פשוטים כל כך".

בדיל נד בראשו, "מה עוד אתה יודע?" הוא שואל במפגיע, "איזה עוד מידע על הילדים האלה אתה מסתירה?"

פניו של אדי נראות פגיעות עוד יותר: "אני לא מסתיר שום דבר", הוא אומר, "אני

הערת המחברת: סיפורים, גם אלו המתרחשים במקומות בודדים מרוחקים, לא נועדו אלא כדי לשמש כמסגרת ורקע לרצונות דילמות והתמודדויות המלוות את חיינו. הצגתו של הסיפור מאלף' כמתרחש בשנת ה'תתס"ח, לא נועדה אלא כדי לשקף את המעין, ולאפשר את המציאות הטכנולוגית המתוארת בסיפור. הגלות הנוכחיים, ואני, בתוך כלל ישראל, מאמינה באסיה. בביאת המשיח, ואף על פי שיתמרמה עם כל זה אתה לא תיבוז. שיבוא.

